

به یاد شایان عزیز

ستاره گمشده ما

دیدم ات

هم چون پروانه رنگین

در پشت دیوار سپید زمان

و صدایت

در گوش م

پژواک می کرد

در آن سوی

تلفن

و دیدم

یک لحظه

ترا

در تخیلم

که می خندیدی

و نگاهت

می شکافت

آسمان آبی را

تا پیدا کند

ستاره گمشده

ما را

ومن

دیدم

دریا را

که از خشم

نهیب می زند

رودخانه را

رودخانه با شرم

فرو می رود

در بطن کوه

وکوه در خود

می شکند

از غم دوری ت.

اکبر یگانه 2015.05.11